

Зустріч з Університетом 50 років

Мех-мат, випуск 1961 року
Дарія Гриц (Паславська)

Науки храме, б'єм чолом тобі,
Прийшли до тебе твої любі діти,
Щоби вклонитись низько до землі,
Щоб свою юність сонячну зустріти.

Тут завжди сміх, веселі голоси,
Тут юнь живе, як в броунівським русі.
Ти не дивуйся, храме, й нас прости,
Прийшли до тебе дідусі й бабусі.

Згадай, як ми крилатими були,
Сюди спішили в спеку і морози,
Ти не здивуйся, як пані і пани
При зустрічі з тобою нишком
витруть сльози.

Ми залишили тут свої сліди,
Мрійливу юність ми тобі лишили,
Півсотні літ швиденько так пройшли,
Пробач, що ми не всі, що всі вже
посивіли.

Тут перше всі кохання стріли ми,
Юнацьке, щире, чисте, платонічне.
Ми щиро вірили, що буде так завжди.
Що це кохання буде справді вічне.

Тут розкривалось наше юне «я»,
Ми тут уперше плакали з кохання,
Тут ми були завжди одна сім'я,
Попри всі біди, біль, розчарування.

Носило нас піввіку по світах,
Нас доля різними шляхами
поводила,

Та ми, як той лелека-птаха,
Злетілись нині, обпаливши крила.

На жаль, не стрінемо уже сьогодні,
ні,
Викладачів, яких ми шанували,
Не зможем їм вклонитись до землі
За те добро, яке вони нам дали.

Святе зерно науки і знання,
Ми їх в конспектах чітко фіксували,
Нам розкривались тайни пізнання,
Ми тут усі дорослими ставали.

Спасибі Вам, і мертвим, і живим,
І за знання, за мудрість і за ласку.
Нехай Господь воздасть Вам з
висоти

За щире серце і юнацьку казку.

Величний храме, вічний доме наш,
Завжди по-батьківськи готовий нас
зустріти,
Переступивши твій поріг щораз,
Стаємо молоді, ми знову твої діти.

10.05.2011